

FLOSKO 5

Nej Mlinar Kopriva, 6. a

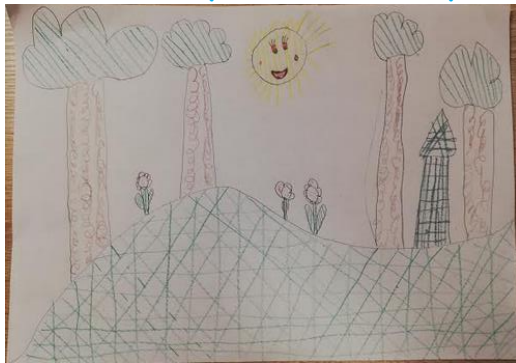
Lara Jurjevec, 6. b

NIKA KREBS, RINGA RAJA, 1. R.

NINA OBOJNIK, OPB 2, 2. R.

ANIKA HOJNIK, RINGA RAJA, 1. R.

NINA OBOJNIK, OPB 2, 2. R.

OPIS LJUDSKEGA OBIČAJA

TEPEŽNI DAN

Tepežni dan je ljudski običaj ali šega, ki ga praznujemo 28. decembra.

Ta običaj je bil včasih razširjen po celotno Sloveniji, imenovali pa so ga različno: pametiva, šapavica, tepežnica in dan nedolžnih otročičev.

Na ta dan so bili otroci že navsezgodaj pokonci in so se oboroženi s šibo, vejo ali palico odpravili po vasi, od hiše do hiše. S šibo so tepežkali odrasle po vasi.

Tepežni dan je trajal do poldneva. Ob tepežkanju so otroci peli tudi pesmice:

Rešte se, rešte se,

zdravi, veseli,
dolgi, debeli,
da bi dosegli sivo
brado
in dočakali let
mlado.

Tepežkanje je bilo
v času naših babic
in prababic
blagoslov, ki naj bi
z narave, to
ponazarja šiba,
prehajal na ljudi.

Prinašal je zdravja, živalim dobro rejenje in drevesom bogato letino.

Otroci so za tepežkanje dobili tudi darila (jabolka, suhe hruške, kos potice).

Če domači tepežkarjem niso odprli vrat, jih je celo leto čakala nesreča.

To šego so v nekaterih krajih ohranili še danes. Otroci s tem najbolj razveselijo babice in dedke, saj jih spomnijo na otroške dni.

Jaka Govek, 5. a

KOLINE

Koline so ljudski običaj, pri katerem zakoljejo domačo žival (prašiča, kravo ...). Običajno so bile koline ob sobotah v mrzlih jesenskih ali pomladnih dneh. Mraz je bil ključen dejavnik, da se meso ni pokvarilo.

Nekateri so včasih ta običaj poimenovali kar »družinski praznik«, ki je trajal tri dni. Prisotna je bila cela družina, sorodniki in sosedje. Odrasli so spravljali meso, otroci so dobili meh za igro. Za zakol živali so uporabljali mesarske nože, kavlje, sekire, različno velike posode. Danes se uporablja posodobljeno orodje, ki olajša delo (mesarske tehtnice, mesoreznice, žage za kosti, kupijo se začimbe za koline ...). Moški so opravljali dela mesarja. Zaklali so prašiča, ulovili kri, razkosali žival, ločili salo za zaseko, ocvirke in mast. Odstranili so kožo, ki so jo prodali. Naredili so nekaj klobas, meso so dali sušiti ali pa so ga dali v mast. Pri nas so delali savinjske želodce, v Spodnji Savinjski dolini so delali »komflajš«.

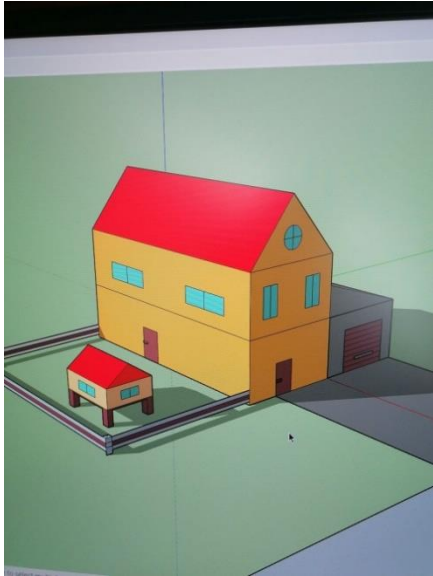
Iz prašiča se je pripravilo čim več stvari/izdelkov, da je bila družina preskrbljena z mesom za celo leto. Ženske so skrbele za jedačo in pijačo. Pomagale so moškim z mesom ter čistile posode in prostore. Med kolinami se je popilo ogromno žganja, da so se moški gregli.

Še slabih 30 let nazaj je bil ta običaj zelo živ. Kmetje in vaščani v Savinjski dolini so živeli veliko bolj povezani z naravo. Običaj je povezoval tako družine kot sosede. Po kolinah je vedno sledilo veseljačenje s plesom in pesmijo. Pomočniki so dobili »mesnato darilo« v zahvalo za pomoč.

Danes pa zaradi tempa življenja, drugačnih življenjskih, moralnih, verskih prepričanj ta običaj zamira, a ponekod ta tradicija še ostaja in se prenaša na mlajše generacije.

Eva Baloh, 5. a

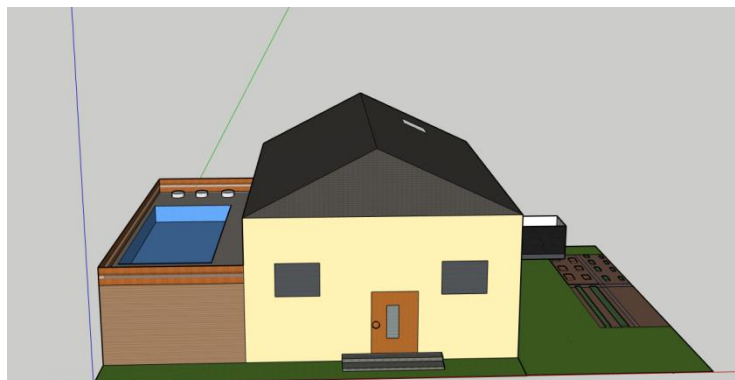
Aleksej Levar, 8. a

Mojca Grudnik, 8. a

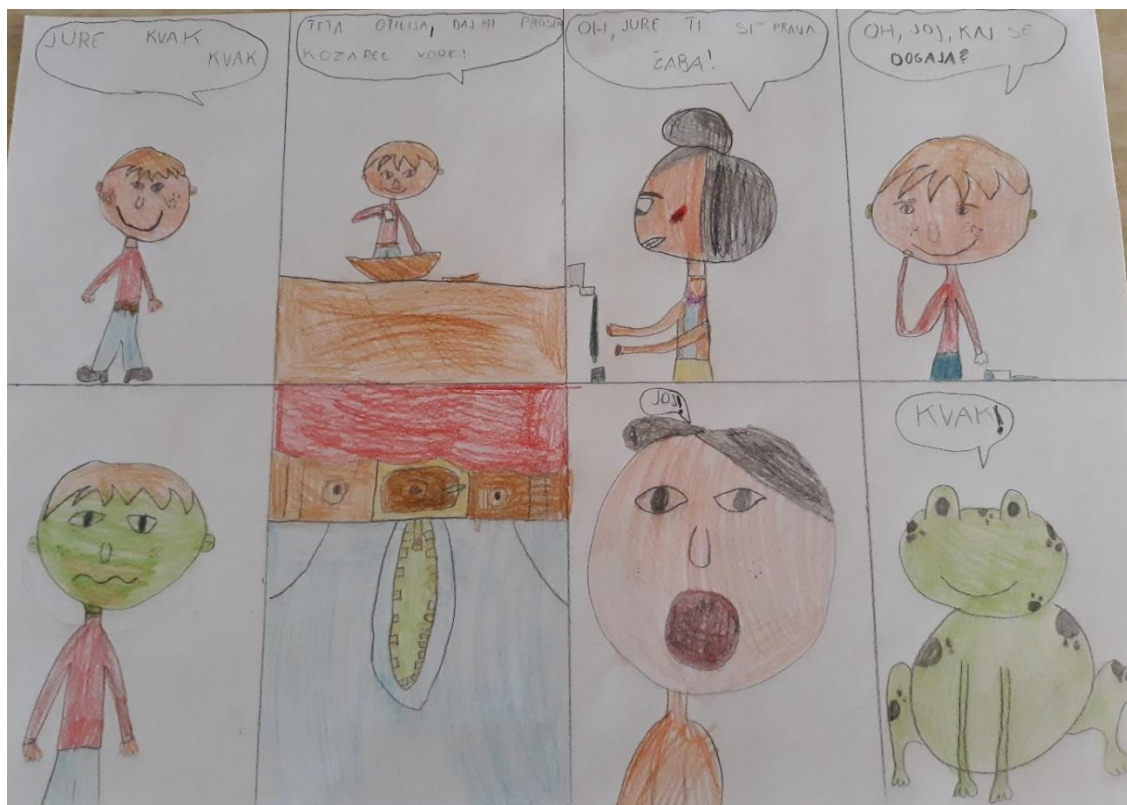
Ines Bolko, 8. a

Pia Moličnik, 8. a

Žana Wiess, 3. a

Naja Natek, 3. a

Kevin Tajnšek, 4. a

SLOVENSKE LJUDSKE NAVADE OB ROJSTVU OTROKA

Rojstvo otroka je eden najpomembnejših in najlepših dogodkov v življenju. Ob tem dogodku obstaja tudi nekaj ljudskih šeg.

Včasih so verovali, da so hišo obiskale tri vile rojenice, ki so otroku prinesle mir, srečo in zdravje.

Ker je bila včasih umrljivost otrok po rojstvu velika, so otroka krstili dan ali dva po rojstvu. Zavili so ga v bel prt. H krstu so ga nesli botri. Verovali so, da če je otrok med krstom jokal, da bo v življenju srečen in zdrav. Danes ne krstimo takoj po rojstvu, ker je smrtnost otrok zelo majhna.

Pri krstu so otroku tudi zbrali ime. Če je bil prvorojenec deček, je dobil ime po očetu, če pa je bila deklica, pa je dobila ime po materi. Danes pa je to zelo redka navada in zato je verjetno tudi čedalje manj starejših slovenskih imen.

Nika Kopušar, 5. a

LETNI ČASI NA ZEMLJI

POMLADI trava zeleni,
živali se zbuja iz zimskega spanca.
Otroci se veselimo,
ker se lahko lovimo.

POLETI se šola konča,
Vsi nestrpnost čakamo počitnice na morju.

JESEN mi šolarji v šolo hitimo,
se vseh sošolcev veselimo
in pridno se učimo.

ZIMA je mrzla kakor led,
a je tudi fina,
ker ima počitnice in sneg.

Eva Vodusek, 3. a

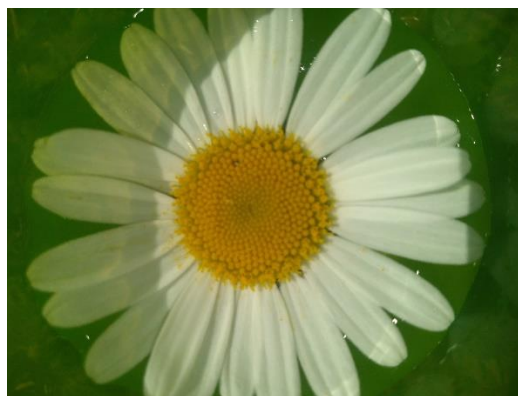
Matija Cerar, 4. a

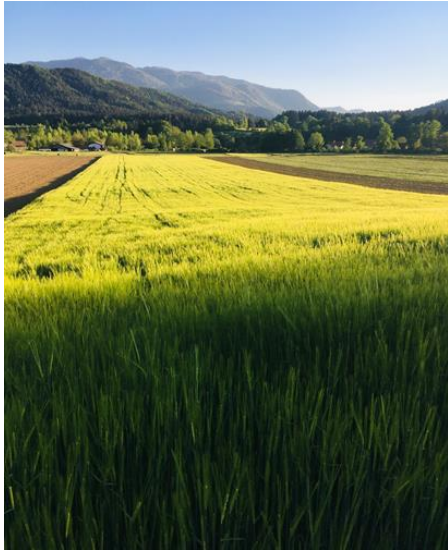
Katarina Trobentar, 3. b

Jakob Lorenčič, 3. b

Nastja Ermenc, 4. a

Ajda Blekač, 4. a

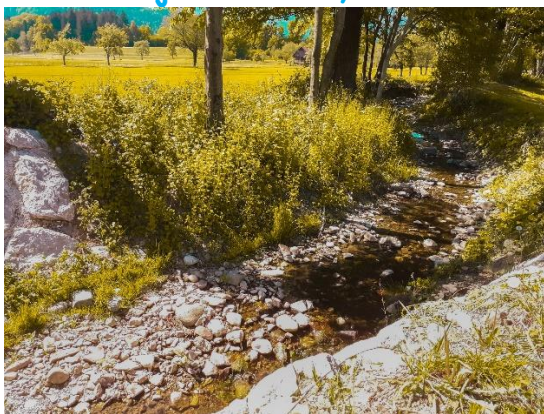
Andraž Sitar, 4. a

Nejc Podlesnik, 4. a

Leja Solar, 4. a

Aneja Podergajs, 4. a

Kevin Tajnšek, 4. a

Majhni in veliki
vsepovsod so,
čarobni dežniki!

Katarina Trobentar, 3. b

Andraž Zdošek, 3. a

Nina Kramer, 3. a

Taja Kumprej, 3. a

Eva Novak, 3. a

Naja Natek, 3. a

Žan Kosmač, 3. b

Gal Atelšek, 3. b

Nace Mlinar Kopriva, 3. b

Taja Kumprej, 3. b

Lara Nuhanović, 3. b

Evita Valte Tostovršnik, 3. b

Loti Tajnšek, 3. b

Nina Prek, 3. b

Moja ekipa je rešila svet

Zbudila sem se, ampak sem imela zelo čuden občutek. Kot da bi mi nekdo izbrisal spomin za pretekli teden. Ničesar se nisem spomnila. Vstala sem in stekla po stopnicah. Opazila sem, da to ni moja hiša. Kaj se dogaja?!

Sem agentka podjetja, ki že vrsto let skrbi za varnost tega mesta. Moje poslanstvo je skrb, da se nikomur v našem mestu ne zgodi kaj hudega. Torej, da vam pojasnim. Kevin Dark je moj največji sovražnik. Odkar sem kandidirala za županjo tega mesta, je še bolj jezen name. Pred kratkim smo imeli sestanek o tem, kako bi izboljšali varnost mesta, ampak gospod Dark je prišel in ukradel USB ključek, na katerem so bili vsi moji načrti. Najslabše pa je, da ga nisem uspela zaustaviti. Vedela sem, da nekaj načrtuje ... Ampak kaj? Zbrala sem vso svojo ekipo, jo primerno opremila, saj sem vedela, da brez boja ne bo nič. Vedela sem, kje se skriva, saj sem za vsak slučaj v USB ključek dala sledilno napravo, za katero nihče ni vedel. Pritihotapili smo se k zadnjim vratom stavbe. Vdrli smo v stavbo in tekli proti pisarni. Vstopila sem vanjo in opazila, da je zbežal. Bila sem jezna kot še nikoli. Bili smo čisto blizu. Kar naenkrat pa se je na računalniku na mizi zaslon začel bliskati in prikazalo se je: **POPOLNO UNIČENJE SVETA ČEZ 3 DNI 22 UR 4 MINUTE IN 12 SEKUND**. Otrpnila sem. Vedela sem, da je Kevin Dark zloben. Ampak, da bi uničil celoten svet in ubil na milijone ljudi? Najbolj pa mi je bilo čudno, da bi ogrožal sebe in svojo družino. Nekaj minut sem stala nepremično in gledala v računalnik. Preprosto nisem mogla verjeti svojim očem. Zbrala sem se in ekipi dala navodila. Rekla sem jim, da bo Kevin uničil svet ter da ga moramo najti. Lotili smo se dela. Nemudoma smo šli v naš "bunker", v katerem smo imeli vso potrebno opremo. Načrte, kako ga prelisičiti, smo delali dolgo v noč, zato sem bila že zelo utrujena. Šla sem si po kavo, ampak ko sem šla po stopnicah, me je nekdo napadel. Uspaval me je in od takrat se ne spomnim nič. Zbudila sem se tam. Lahko bi rekla v svetu popolnosti. Hiše v vrsti so bile identične, na nebu ni bilo niti enega oblačka, vsi smo bili oblečeni v nekakšne uniforme. Nič mi ni bilo jasno. Bilo je okoli osme ure zvečer, kar pomeni, da bi se že moralo zmračiti. Ampak ne. Svetlo in toplo je bilo kot sredi poletja.

Nenadoma sem zaslišala zvonec. Previdno in zelo počasi sem se pomikala do vrat. Odprla sem vrata in ... Lahko si mislite, kdo je prišel. Kevin Dark. "Kje sem? Kaj se dogaja?" sem ga takoj napadla z vprašanji. On pa mi odgovori samo: "A mogoče nisi videla, kaj je pisalo na računalniku?" Zdramila sem se. Sicer je bil moj spomin še

meglen, vendar tega nikoli ne bi pozabila. Takoj sem vstala in stekla proti vratom, saj sem hotela pobegniti, da bi preklicala atomske bombe, ki bi uničile cel svet. Takoj sta me ustavila dva stražarja. Kevin se je samo nasmejaj in rekel: "Konec je in ničesar več ne moreš storiti." Kot da to še ne bi bilo dovolj, je dodal: "Kako se počutiš sedaj, ko veš, da svoji družini, prijateljem skratka nikomur ne moreš pomagati? Udaril sem te, kjer te najbolj boli." In imel je prav, moja družina in prijatelji mi pomenijo največ in zanje bi naredila vse. Po vseh teh besedah sem bila odločena, da moram poiskati pot ven iz kupole, v kateri smo bili zaprti. Mora obstajati rešitev. Takoj, ko je odšel, sem se na vrtu odpravila ven. Počasi in kar se da tiho, sem hodila ob grmovju, da me ne bi nihče videl. Nenadoma sem opazila jašek, ki vodi v podzemlje. Takoj sem splezala po lestvi navzdol. In takrat se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Videla sem celotno mojo ekipo. Zelo sem bila srečna, saj sem v tistem trenutku mislila, da je vsega konec. Takoj sem jih vprašala, kako so me našli. Karmen, ki je moja najboljša prijateljica, mi je povedala, da so našli moj program na računalniku, ki sledi ključku USB, ki ga je vzel Kevin. Tom, ki pa je tudi pomemben član naše ekipe, pa je takoj dodal, naj se nemudoma odpravimo stran, ker imamo še samo nekaj ur do izstrelitve atomskih bomb. Takoj smo se odpravili na delo. Kmalu smo prispeli v naš "bunker". Karmen je zelo spretna na računalniku in zato se je spomnila, da lahko poskuša vdreti v sistem in preprečiti, da bi avtomatsko razstrelil bombo. Trajalo je kakšne pol ure do vzklika: "USPELO MI JE! ATOMSKE BOMBE SO PREKLICANE!" To je bilo šest besed, ki si jih bom zapomnila za celo življenje.

Že naslednji dan je prišlo vse v medije. Kevin Dark je bil aretiran. Moje ime se je pojavljalo v vseh časopisih. To, kar smo dosegli, pa mi seveda ne bi uspelo brez moje ekipe. Svet je ponovno zaživel. Bila je lepa in bela zima in vsi ljudje so bili "normalni". Postala sem županja mesta. In od sedaj naprej bo mesto še bolj varno, kot pa je bilo doslej.

Pia Moličnik, 8. a

Planinska koč

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnevnega dežja.

In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnovе Ode radosti. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati. Toda z vso to dobro voljo je bilo nekaj narobe. Bilo je kar nekako preveč veselja. Vsi so bili tako brezskrbni, kot da nič ne bi moglo iti narobe. Pa bo šlo nekaj narobe. Zelo narobe!

Višji policijski inšpektor z oddelka za nasilna dejanja v Oslu se je sprehajal po ulici. Izložbe so bile polne, trgovcem je posel cvetel. Zaslíšal je vrišč razigranih otrok in opazoval ljudi, ki so se dobre volje srečevali na ulicah in pozdravljali znance. Zagledal je skupino moških, ki so se smeje pogovarjali. Nekaj na teh moških mu ni bilo všeč. Njihov pogled ga je zmrazil.

Dva dni pozneje je zapadel prvi sneg. Bilo je lepo vreme in Katarina se je odločila začasno pustiti svoje vsakdanje obveznosti z oddihom v gorah. Po celodnevnem smučanju jo je tema ujela ravno pred drugo kočo na Smučarski poti. Ko je vstopila, ni bila sama. V koči je bila še ena ženska, dva moška pa sta se grela ob peči. Za mizo je sedela tudi manjša družina. Katarina je stopila do vpisne knjige in se vpisala. Ko je nekaj pojedla, so se že vsi odpravljali spat. Tudi sama je storila enako. V postelji je še kar nekaj časa brala knjigo, ki jo je prinesla s seboj. Ravno ko je ugasnila luč, torej okrog pol enih zjutraj, je zaslíšala glasove. V kočo je prišel še nekdo. Slišal se je pogovor, ki se je kmalu spremenil v tih prepír. Čez nekaj časa je postajalo vse bolj tiho. Zaspala je.

Ko se je zjutraj zbudila, je bila poleg nje v koči samo še družina in eden od dveh moških. V posodico je položila denar za prenočišče in se ozrla po vpisni knjigi. Nekaj je manjkalo.

Minili so trije dnevi, višji policijski inšpektor se je zbudil. Zvonil mu je telefon. Klicali so ga iz službe. Šlo je za pogrešano osebo, neko Katarino Bruth. Bila je že sreda in pomislil je na prejšnjo nedeljo, ko je cel dan smučal, nato pa prespal v planinski koči.

Ta dan mu je ob delu minil hitro, toda naslednji mu je prinesel nove naloge. Zdaj je bila pogrešana še tričlanska družina. Forenziki niso odkrili nobenih sledi v stanovanju. Inšpektor se je pozanimal o dejavnostih družine za štirinajst dni nazaj. Odkrili niso nič posebnega.

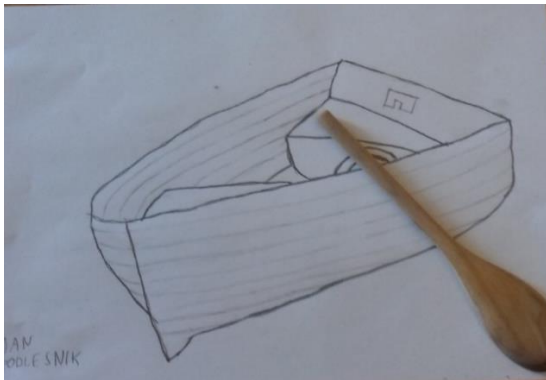
Prišel je večer. Ko si je višji inšpektor umival zobe, je opazil nekaj nenavadnega. Nekaj je manjkalo. Ponoči ga je tlačila mora. Zbudil se je, ko je bila še tema. In takrat se mu je posvetilo.

Katarina Bruth je za vikend odšla smučat v gore. Po isti poti je nekaj ur pred njo prišla tudi pogrešana družina. Ko je pregledoval slike pogrešanih, so se mu zdele znane. Zdaj je vedel, zakaj. V nedeljo so prespali v isti koči. Tu je bila povezava. V tej koči se je nekaj zgodilo. Izginjajo tisti, ki so v nedeljo prespali v drugi planinski koči na Smučarski poti. Med njimi je bil tudi on. Ob tej misli ga je spreletel srh. V kopalnici je manjkala slika njega s sestro.

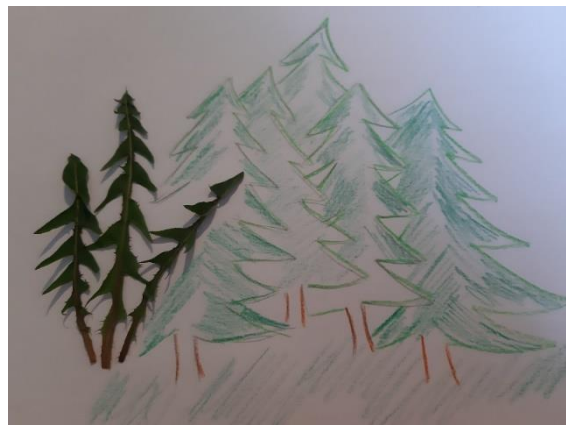
Ko si naslednji dan prižgal radio, si slišal nujen poziv: „Vsi, ki ste v noči od 21. 10. 2015 na 22. 10. 2015 prespali v drugi planinski koči na Smučarski poti, se morate nujno javiti Oselski policiji.“

Policisti so preiskali kočo in opazili, da v vpisni knjigi manjka list za nedeljo. Ugrabitelj ima torej seznam svojih žrtev. Na tem seznamu je bilo tudi inšpektorjevo ime. On bo vaba.

Mojca Grudnik, 8.a

Jan Podlesnik, 7. a

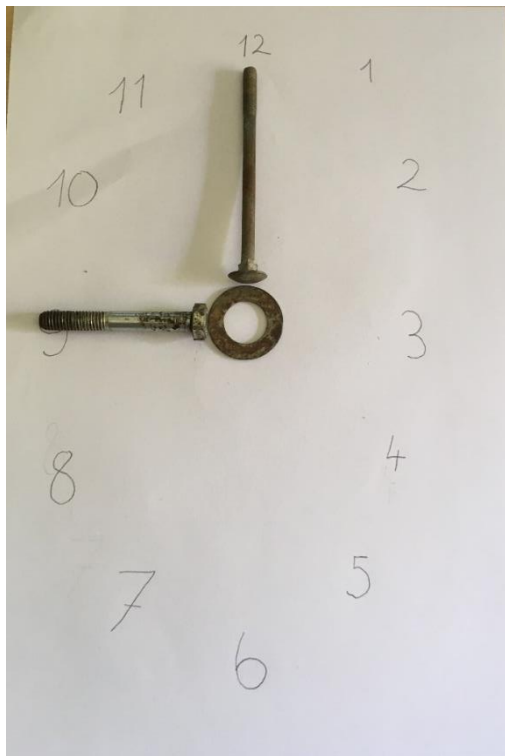
Emej Liam Ulaga, 7. a

Lucija Lenko, 7. a

Rok Podlesnik, 7. a

Luka Krivec, 7. a

Luka Pek, 7. a

Tista bleda stvar

Bil je lep sobotni dan. Sonce je sijalo in nebo je bilo brez oblačka, ampak bilo mi je dolgčas, zato sem poklical prijatelje.

Kot po navadi, smo se s prijatelji zvečer dobili pri meni doma. Ura je bila okoli 21.00. Pozabili smo naročiti pico, zato smo poslali Gašperja, da gre v najbližjo picerijo, katere lokacijo smo našli na netu. Čakali smo, da se bo vrnil. Minilo je 30 minut in nas je zaskrbelo, kje se obira, zato smo ga poklicali. Nekaj časa smo čakali, da se je oglasil. Vprašali smo ga, kje je, vendar slišalo se je samo močno šumenje. Nato je prekinil. S prijateljem Janezom sva sedla v avto in se odpeljala do lokacije picerije. Ko sva prispela, je bila pred nama zapuščena lesena hiška. Ampak ni bilo niti približno tako, kakor sva mislila. Hiša še zdaleč ni bila zapuščena. Naenkrat sem zagledal čudnega, precej bledega človeka, oblečenega v črno in s klobukom, ki se je s široko odprtimi, izbuljenimi očmi in s širokim nasmehom približeval avtu. V paniki sem z vso močjo speljal. Gašperja pa nismo nikdar več videli.

Leto dni pozneje smo imeli pogreb, saj ga nihče ni našel in smo predvidevali, da ga ni več med nami. Tista bleda stvar pa se mi je še vedno prikazovala v sanjah.

Poleti smo s prijatelji šli na morje. Spali smo v apartmaju kot vedno, kadar smo šli na morje. Neke noči, ko so že vsi spali, sem jaz brskal po internetu. Kar naenkrat sem zaslišal škripanje tal, mislil sem si: »Zdaj je po nas! Tista bleda stvar nas je prišla iskat.« Povedal sem Janezu. Takoj mi je verjel. Saj je pred leti tudi sam videl tisto stvar. Skrila sva se pod posteljo in molila, da naju ne bi našel. Zaslišala sva, kako so se vrata v spalnico odprla. Bila sva napeta kot še nikoli. Zagledala sva bosa, umazana in kosmata stopala. Takoj sva vedela, da je Bledi. Tako sva ga poimenovala. Nato se je obrnil in odkorakal iz apartmaja. Odleglo mi je kot še nikoli, saj sem mislil, da je po nama. Naslednje jutro sva povedala ostalim, ki so bili v drugem apartmaju, kaj se nama je zgodilo. Rekli so, da se jim je zgodilo isto, le da so se oni skrivali v omari.

Naslednjo noč nismo mogli spati. Bili smo skupaj v enem apartmaju. Zaslišali smo hrup. Vsi skupaj smo radovedno pogledali skozi okno. Skoraj me je kap. Skozi okno nas je čisto na blizu gledal Bledi. Hitro kot strela smo se razbežali po sobi in se poskrili. Bilo je kot v najstrašnejšem filmu. Bledi je začel trkati po oknu in butati z glavo ob steno. Nato je prenehal. Nastopila je smrtna tišina. Vedeli smo, da bo prišel noter. Zato smo se odločili, da v trenutku, ko bo vstopil, pobegnemo skozi

okno in se odpeljemo z avtom. Hitro smo spakirali najpomembnejše stvari in se pripravili. Vrata so se z veliko silo odprla in mi smo začeli en po en skakati skozi okno. Ko so bili že vsi zunaj, sem zlezal še jaz. Na pol poti ven me je nekaj močno zgrabilo za nogo. Obrnil sem se in ga zagledal. Tokrat ni bil nasmejan. Bil je zelo jezen. V rokah je držal velik nož. Prijatelji so me poskusili zvleči ven. Nato me je v nogi zbolelo kot še nikoli. Zvlekli so me ven in me posedli v avto, hitro smo se odpeljali. Pogledal sem nazaj in Bledi se je spet smejal in nas opazoval, kako smo se odpeljali. Pogledal sem, kaj je z mojo nogo in spet me je skoraj kap. V nogo sem imel zapičen velik nož. Bolelo je kot p...

Po nekaj tednih se je rana zacelila. Bledega nismo nikoli več videli. Verjetno si je izbral nekoga drugega. Ampak to ni več naš problem. Vendar imam vsak večer, ko grem spat, še vedno občutek, kot da me opazuje.

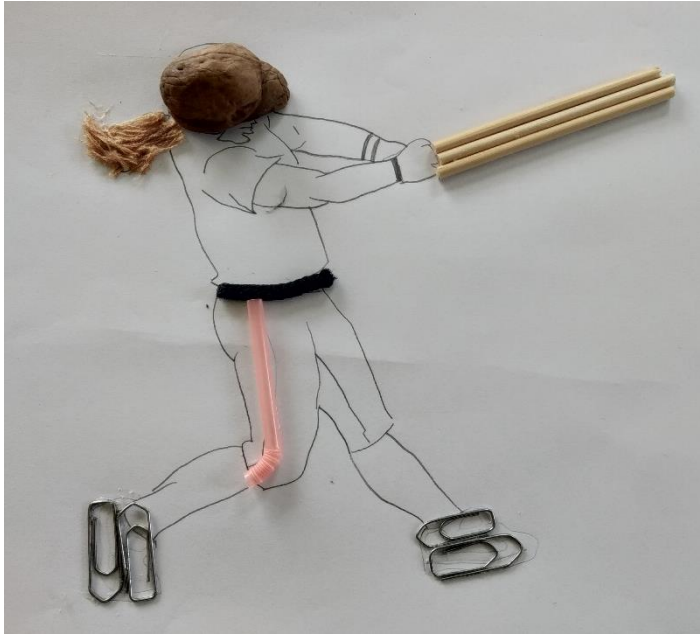
Aleksej Levar, 8. a

Nik Mlinar Kopriva, 7. a

Vid Zagožen, 7. a

Nika Zamernik, 7. a

Zala Podlesnik, 7. a

Žan Kosmač, 3. b

Brina Grofelnik, 3. b

Jakob Lorenčič, 3. b

Lana Bolko, 4. a

Nastja Ermenc, 4. a

KEKEC IN JAZ

Kekec zjutraj je vstal
in kot jaz zagodrnjal.
Kdo navsezgodaj me budi?
Je to moja mama, babi, stric,
teta ali hči?

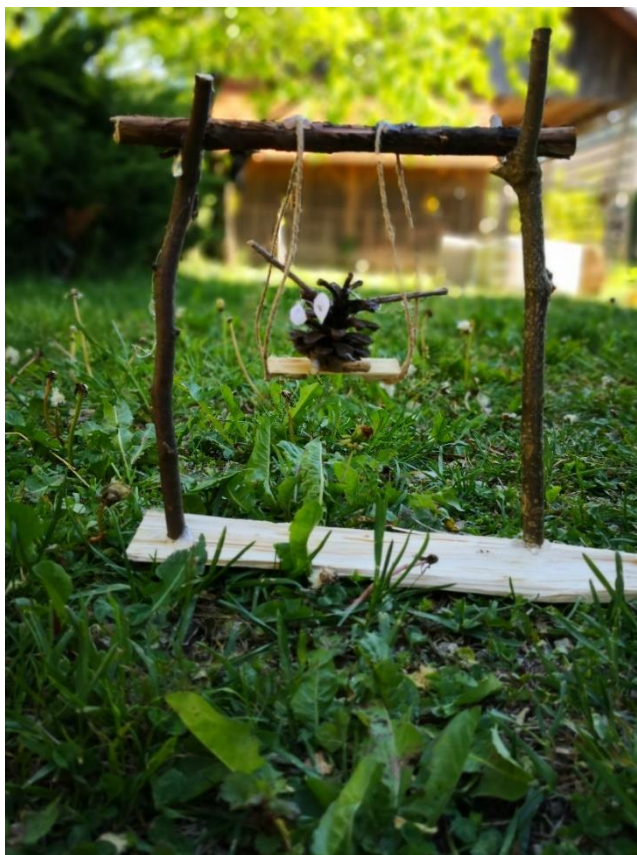
Pride jutro in dan,
naš Kekec je ves zaspan.
Gleda v goro in reče: Saj bo!
Kar pomeni, da jaz pravim prav
tako.

Zdaj, ko dan je,
Kekec že na pašo gre
in s kravami pogovarja se.
Kar pomeni: oba ista sva nadvse.

Ko pa pride že iz paše,
odpravi se najprej k Mišnjeku po
klobase,
pa še k Pehti pohiti,
tu pa podobnosti več ni, saj v
naših krajih Pehte ni.

Ko pa pride večer,
Kekec speče si krompir.
V posteljo gre še bolj vesel,
saj z mano dan je preživel.

Maja Zagradišnik, 4. a

Rok Jurjevec, 5. b

Nina Prek, 3. b

KORONA PESEM

KORONA VIRUS ŠIRI SE
MED NAS,
NAPADEL JE ŽE VSAKO
VAS,
NI GA VARNO VZETI LE ZA
ŠPAS.

KO VIRUS TE ULOVI,
KARANTENA TE DOHITI.
TEŽKO DIHAŠ, KIHAIŠ IN
PA KAŠLJAŠ,
V BOLNICI VSE
PREGANJAŠ.

BOLEZEN TA NI ŠALA, KER
JE NADLOGA MALA.
DA STARI STARŠI ZDRAVI
BI BILI,
DOMA OSTALI SMO VSI.

KOMAJ ČAKAM, DA
NADLOGA BO ODGNANA,
DA LAHKO ZABAVA BO
NASTALA.

Lara Nuhanović, 3. b

Nejc Podlesnik, 4. a

Filip Klačko Lik, 9. a

Blaž Tratnik, 6. b

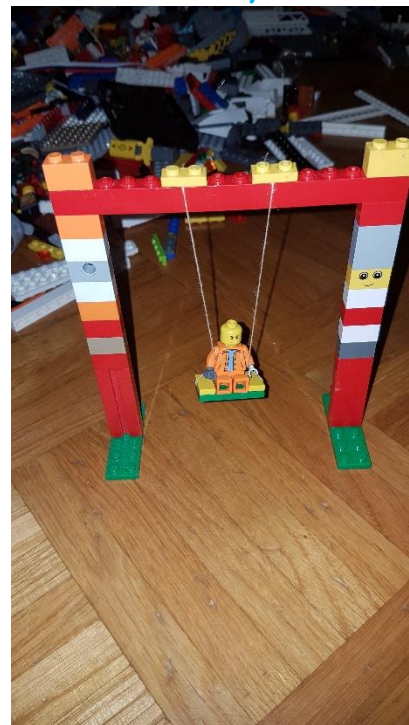
Laura Pustoslemšek, 5. b

Nik Novak, 5. b

Loti Černivšek, 5. b

Vid Rigelnik, 5. b

Enej Vrečer, 5. a

Miha Podlesnik, 5. a

Luka Krivec, 7. a

Tara in Sara Nadlučnik, 6. b

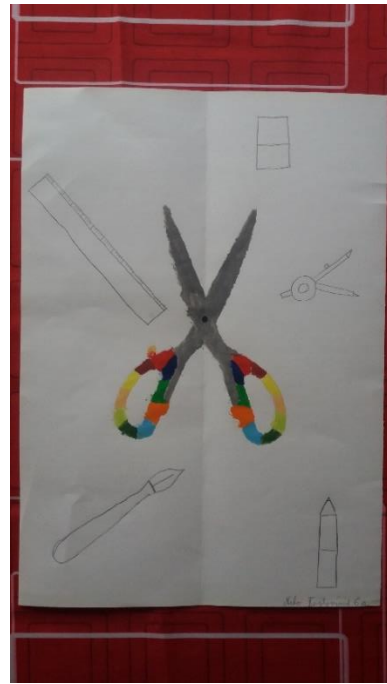
Niko Tostovršnik, 6. a

Manca Podkrižnik, 6. b

Klara Golob, 9. a

Niko Tostovršnik, 6. a

Bor Grofelnik, 6. b

Lara Danijel, 6. a

Lukas Dešman, 4. a

Matic Marovt, 4. a

Neja Atelšek, 1. a

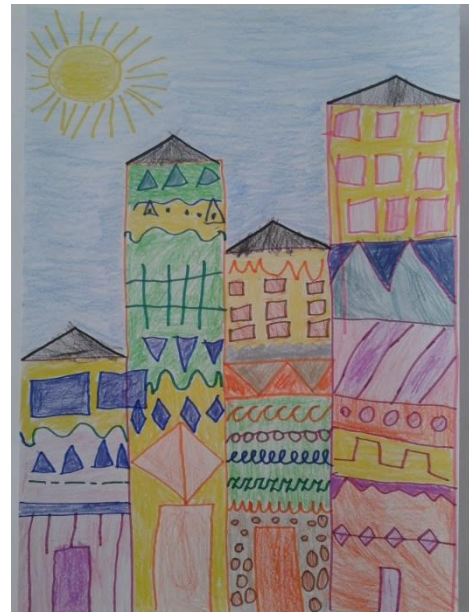
Gašper Podlesnik, 1. a

Gal Novak, 1. a

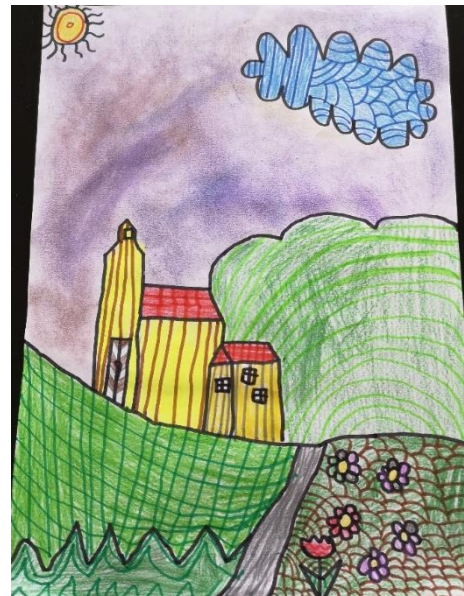
Matic Homar 1. a

Maruša Novak, 1. a

Blaž Juvan, 1. a

Maša Juhart, 1. a

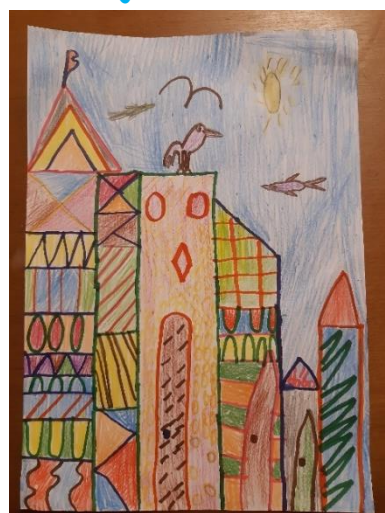
Nastja Natek, 1. a

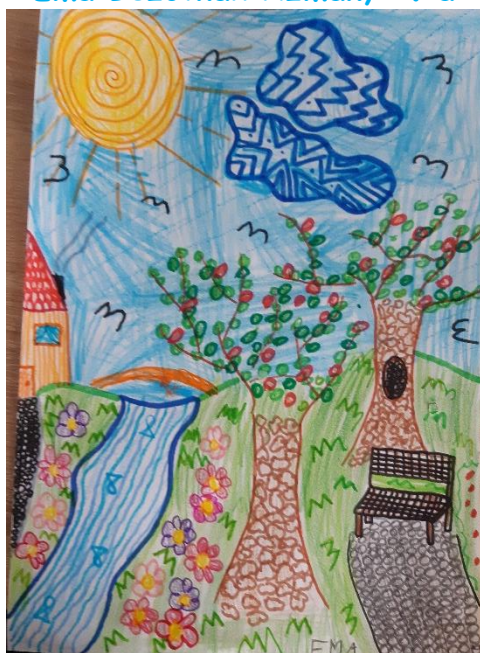
Anika Hojnik, 1. a

Anej Ermenc, 1. a

Ema Bezovnak Ažman, 1. a

Nika Krebs, 1. a

